

عنوان مقاله:

تمایز بنیادین خیار شرط نامحدود با نهاد های مشابه با تحلیل رویه قضایی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش حقوق خصوصی، دوره 11، شماره 41 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

مجید عزیزیانی - دکتری حقوق خصوصی از دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری دادگستری، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

خیار شرط موضوع ماده ۳۹۹ قانون مدنی در مواردی است که برای هرکدام از بایع یا مشتری یا هر دو یا شخص ثالث اختیار فسخ معامله در مدت مشخص داده می شود و چنانچه این شرط بدون مدت باشد، بر اساس ماده ۴۰۱ قانون مدنی ضمانت اجرای آن بطلان شرط و عقد است. در برخی از قراردادها قید می شود چنان چه این قرارداد بعد از توافق و امضا به هر دلیل هر کدام از طرفین فسخ نمایند فلان مبلغ به عنوان ضرر و زیان پرداخت می گردد. در خصوص اعتبار صحت یا بطلان چنین شرطی بین دکترین و رویه قضایی تهاافت عقیده و رویه وجود دارد که در این حالت به نظر می رسد خیار شرط نامحدود تعیین نشده است و اساسا خیار شرط چه به صورت محدود و چه به صورت نامحدود تعیین نگردیده است بلکه صرفا قید گردیده در صورت فسخ به هر دلیلی توسط طرفین، این میزان خسارت اخذ می گردد و اشاره به فسخ محدود به اختیارات قانونی یا قراردادی می باشد. هم چنین در مواردی که طرفین قرارداد خیار شرط را به مدت عمر خود یا ثالث وضع می کنند، اختلاف نظر وجود دارد و قانون مدنی هم حکم صریحی در این خصوص وضع نکرده است که در مقاله حاضر علاوه بر تحلیل دیدگاه مخالفین و موافقین نظر ارجح متناسب با مبانی حقوقی و فقهی و رویه قضایی مورد بحث قرار خواهد گرفت.

کلمات کلیدی:

شرط، رویه قضایی، عقد، بطلان، فسخ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1718141>

